

— "Ωστε λοιπόν
είν' αλήθεια πώς
πέθανε ο Λεσκό;
Πώς πέθανε μάλι-
στα κατεστραμμέ-
νος οικονομικώς;

— Και τα διαμάντια του, τὰ περί-
φημα διαμάντια του 'Ακρωτηρίου;
— Χάθηκαν, σκοπίστηκαν...

— Μήπως ήτανε στη μέση καμμιὰ
οναϊκά;

— Ναι, ή «ντάμα κούπα».

Στη «Λέσχη τῶν δημοσιογράφων»,
αυτὲς ἡ ἐρωτήσεις κι' αὐτὲς ἡ ἀπαντή-
σεις διασταυρωνόντουσαν γύρω ἀπὸ τὸ
συνάδελφό μας Μαρτίγκ, ὁ ὁποῖος μᾶς
εἶχε φέρει τὴν εἶδησι τοῦ θανάτου τοῦ
Λεσκό.

— Πές μας λοιπόν, τὸν ρώτησε κά-
ποιος ἀπὸ μᾶς, ήτανε παραμύθια ὅσα
ἔλεγαν γιὰ ἓνα θησαυρὸ πολλῶν ἑκα-
τομμυρίων πού εἶχε βρῆ ὁ Λεσκό στὸ
βάθος ἑνὸς πηγαδιοῦ;

— Ἦταν ἡ μεγαλύτερη ἀλήθεια, ἀ-
πάντησε ὁ Μαρτίγκ. Ἐξ ἄλλου, νὰ ἡ
ἱστορία αὐτή, ὅπως μοῦ τὴ διηγήθηκε
ὁ Λεσκό ἓνα βράδυ, πού τὸ οὐίσκι τοῦ
εἶχε λύσει τὴ γλῶσσα.

»— "Ακουσε, ἄρχισε νὰ μοῦ λέη ὁ
Λεσκό, ἡ ἱστορία τῶν διαμαντιῶν μου
εἶνε ὅ,τι πιὸ ἀπλὸ μπορεῖ νὰ φανταστή
κανεῖς. Κι' ὅμως μοιάζει πολὺ μὲ φανταστικὸ διήγημα.

Τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου τοῦ Τράνσβααλ, δηλαδὴ κατὰ τὸ
1900, θρῖσκόμενοι στὴν Πόλι τοῦ 'Ακρωτηρίου καὶ διηύθυνα
μια ἀγγλόφιλη ἐφημερίδα, πού τὴν ἐπιχορηγοῦσε ἡ βρεττα-
νικὴ κυβέρνησις. Ὁ «Μεταλλωρύχος», ἔτσι λεγόταν ἡ
ἐφημερίδα αὐτή, υπεράσπιζε τὰ συμφέροντα τῶν ξένων χρυ-
σοθηρῶν καὶ ἀδαμαντωρῶν ἐναντίον τῶν κυριάρχων τοῦ
τοποῦ τῶν Μπόερς, οἱ ὁποῖοι, σὰν τίμιοι ἄνθρωποι πού ἦσαν,
φοβόντουσαν τοὺς τυχοδιῶκτες πού εἶχαν τρέξει ἀπὸ τὰ πέ-
ρατα τῆς γῆς πρὸς τὸ καινούργιο αὐτὸ Ἐλντοράντο.

Ἦμουν νέος τότε, γεμάτος ὀρμὴ καὶ δὲν εἴρισκα κανένα
γούστο στὴ δουλειὰ τοῦ γραφιά. Γι' αὐτὸ, μόλις ἀκούστηκαν
ἡ πρῶτες κανονιές, ἔκλεισα τὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδας μου
καὶ κόλλησα στὴν πόρτα τῆς μιά εἰδοποίησι πού ἀνήγγελλε
τὸ θάνατο τοῦ «Μεταλλωρύχου» καὶ τὴ γέννησι ἑνὸς
σώματος ἐθελοντῶν, πού θὰ πολεμοῦσαν ὑπὲρ τῆς Ἀγγλίας,
τῆς πατρίδας μου.

Λίγες μέρες μοῦ ἔφτασαν γιὰ νὰ στρατολογήσω καμμιὰ
ἐκατοστὴ ἀποφασιστικὰ παλληκάρια, ὅλους παληροὺς μεταλ-
λωρύχους. Ἡ ἀγγλικὴ Ἐπιμελητεία μᾶς ἐφωδίασε μὲ ὄπλα
καὶ μὲ ἄλογα... καὶ δρόμο γιὰ τὸ μέτωπο!

Εἶχα βαφτίσει τὸ ἀπόσπασμά μου «Λεγεῶνα τῶν Ξένων»,
γιατί, ὅπως στὴν πραγματικὴ Λεγεῶνα, οἱ ἄνδρες του μιλοῦ-
σαν πάνω - κάτω ὅλες τὶς γλῶσσες. Ὁ μισθός μας ἦταν ἀ-
σήμαντος, μὰ ὑπῆρχε ἀφθονο πλιάτσικο σ' αὐτὴ τὴ Γῆ τῆς
Ἐπαγγελίας... κι' ἄξιζε νὰ ριψοκινδυνεύσῃ κανεῖς τὸ τομάρι
του...

Μερικοὺς μῆνες ἀργότερα, τὸ ἀπόσπασμά μας, ἀπὸ τὸ
ὁποῖον εἶχαν σκοτωθῆ ἓν τῶ μεταξύ καμμιὰ εἰκοσιπενταριά
ἄνδρες, θρῖσκόταν ἐν πλήρει δράσει στὶς κλεισοῦρες τοῦ
Ἰντράνκεμπεργκ, τῆς μεγάλης αὐτῆς ὀροσειρᾶς τοῦ Τράν-
σβααλ.

***

Εἶχαμε πέντε μέρες πού παρακολουθοῦσαμε τὰ ἴχνη κά-
που ἑκατὸ Μπόερς καθαλλάρηδων, τῶν ὁποῖων ἡ αἰχμαλω-
σία θὰ μᾶς πλούτιζε ὅλους μὲ μιάς... Σύμφωνα μὲ τὶς πλη-
ροφορίες μας, οἱ καθαλλάρηδες αὐτοὶ μετέφεραν στὴν Πραι-
τώρια διαμάντια ἀξίας πολλῶν ἑκατομμυρίων, τὰ ὁποῖα εἶχε
προσφέρει γιὰ τὸν ἀγῶνα στὴν κυβέρνησι τοῦ Τράνσβααλ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΠΑΓΙΑΡ

ΤΟ ΠΗΓΑΔΙ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΥ

Ἐνας πλούσιος πατριώτης... Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ἓνας αὐστη-
ρὸς Λουθηρανὸς πού περιφρονοῦσε τὰ πλοῦτη του, εἶχε βρῆ
αὐτὸ τὸ θησαυρὸ μιά μέρα καθὼς ἔσκαβε στὸ χωράφι του...
Αὐτὰ τὰ πράγματα, ἄλλωστε, ἦσαν πολὺ συνηθισμένα, πρό-
σαράντα χρόνων σ' αὐτὸ τὸν τόπο.

Οἱ Μπόερς καθαλλάρηδες λοιπόν, ἂν καὶ περισσότεροι ἀπο-
μᾶς, ἀπέφευγαν μὲ κάθε τρόπο νὰ συγκρουσθοῦν μαζύ μας.
Αὐτὸ ἦταν μιά ἀκόμη ἀπόδειξις ὅτι τὸ φορτίο πού μετέφε-
ραν ἦταν πολυτιμότερο, πρᾶγμα πού ἀναθε τὴν πλεονεξία
τῶν παλληκαράδων μου, οἱ ὁποῖοι ἦσαν, ποιὸς λίγο ποιὸς
πολύ, ὅλοι τοῦ σχοινοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ.

Ἐπρεπε ὥστόσο νὰ τελειώνουμε... Γι' αὐτὸ ἓνα βράδυ τοῦ
'Ιουνίου — πού εἶνε χειμῶνας σ' αὐτὸ τὸ ἡμισφαίριο — ἀφή-
νοντας τ' ἄλογά μας στὴν κατασκήνωσί μας καὶ τὰ φῶτα
ἀναμμένα γιὰ νὰ ξεγελάσουμε τὸν ἐχθρὸ, ξεκινήσαμε μέσα
στὸ σκοτάδι!

Ἐπρόκειτο, κάνοντας μιά νυχτερινὴ ὀρειθασία, νὰ προο-
περάσουμε τοὺς ἑκατὸ Μπόερς καθαλλάρηδες, καὶ νὰ πάμε
νὰ τοὺς περιμένουμε κεῖ πάνω, στὴν κλεισοῦρα, στὸ μέρος
πού λεγόταν Πηγάδι τοῦ Δράκου.

Εἶχα περιπλανηθῆ ἄλλοτε ἐκεῖθε κ' ἤξερα καλὰ τὸ μέρος,
καθὼς καὶ τοὺς δρόμους πού ὠδηγοῦσαν σ' αὐτὸ, μονοπάτια
ὅπου κινδυνεύει νὰ γκρεμοσαί τὴ κανεῖς σὲ κάθε δευτερό-
λεπτο. Ψυχάλιζε καὶ ὁ δρόμος ἦταν σκληρὸς... Τέλος, τὰ
χαράματα, φτάσαμε στὸ σκοπὸ μας κι' ἐκεῖ ἔστησα καρτέρι
μὲ τοὺς ἄνδρες μου, πρᾶγμα εὐκόλο, λόγω τῆς θέσεως ὅπου
θρῖσκόμαστε...

Φαντασθῆτε ἓνα στενὸ πέρασμα ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ κάθετο
σχεδὸν τοίχωμα τοῦ θουνοῦ κι' ἀπὸ ἓνα γκρεμὸ, μιά θα-
θειὰ μᾶλλον ἄβυσσο, πού φαινόταν νὰ χάνεται μέσα στὰ
βάθη τῆς γῆς καὶ πού κανεῖς, ὅπως ἔλεγαν, δὲν εἶχε κα-
τορθῶσει νὰ τὴν ἐξερευνήσῃ.

Αὐτὸ ἦταν τὸ «Πηγάδι». Ὅσο γιὰ τὸ «Δράκο», αὐτὸς θρῖ-
σκόταν κάτω στὸ βάθος του, φυλάγοντας κάποιον παραμυ-
θένιο θησαυρὸ... Ὁ ἴδιος δηλαδὴ θρῦλος πού ἀκούει κανεῖς σ'
ὅλες τὶς χῶρες...

Μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, οἱ Μπόερς καθαλλάρηδες φά-
νηκαν, κρατῶντας τ' ἄλογά τους ἀπὸ τὰ χαλινάρια.

«Πῦρ!» πρόσταξα τοὺς ἄνδρες μου.

Ξαφνιασμένοι οἱ Μπόερς στριφογύρισαν γιὰ μιά στιγμή
ἀπάνω στ' ἄλογά τους, μὰ συνῆλθαν γρήγορα. Ἄλλοι ταμ-
πουρώθηκαν πίσω ἀπὸ μερικοὺς θράχους κι' ἄλλοι, ξαπλώ-
νοντας κάτω τὰ ἄλογά τους, μὲ τὸν τρόπο τῶν κοζάκων, τὰ
χρησιμοποιοῦσαν ὡς προχώματα γιὰ ν' ἀμυνθοῦν.

Ὅπως ξέρετε, οἱ Μπόερς εἶνε σκοπευταὶ τρομεροὶ γιὰ τὴ
γρηγοράδα τους. Ἄλλοίμονο στὸν ἀπερίσκεπτο πού θ' ἀπο-
καλύψῃ μπροστά τους περισσότερο ἀπὸ πέντε δευτερόλεπτα
τὸ χέρι του ἢ τὸ μέτωπό του γιὰ νὰ πυροβολήσῃ. Ἡ σφαῖρα
τοῦ ἔρχεται «συστημένη» πρὶν ἐκεῖνος προφτάσῃ νὰ πιέσῃ
τὴ σκανδάλη.

Αὐτὸ συνέβη καὶ σὲ μένα... Δέχτηκα μιά σφαῖρα στὸν ἀ-
ριστερό μου ὤμο τὴ στιγμή ἀκριβῶς πού σημάδευα τὸν ἀρ-
χηγὸ τῶν Μπόερς, ταμπουρωμένο πίσω ἀπὸ ἓνα λευκὸ ἄλο-
γο, πάνω ἀπ' τὸ ὁποῖο ξεχώριζε περίφημα τὸ καπέλλο του.

Παρ' ὅλο τὸν τραυματισμὸ μου, ἡ ὑπεροχὴ μας ἦταν ἀ-
ναμφισβήτητη κ' οἱ Μπόερς ἀφοῦ πολέμησαν λίγη ὥρα γιὰ
νὰ δείξουν ὅτι εἶνε γενναῖοι — δὲν μποροῦσαν πειὰ νὰ κά-
νουν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ παραδοθοῦν. Ὁ ἀρχηγός τους, ὁ
ἴδιος πού μὲ εἶχε συγυρίσει τόσο καλὰ, τὸ εἶχε ἀντιληφθῆ
αὐτὸ, γιατί τὸν εἶδα σὲ μιά στιγμή νὰ χώνῃ τὸ μισὸ χέρι
του μέσα στὸ στόμα τοῦ ἄλογου του, σὰν νὰ τοῦ ἔδινε νὰ
πάρῃ καθάρσιο!

Μὰ ἐγὼ κατάλαβα ἀμέσως! Τοῦ εἶχε δώσει νὰ καταπιῇ τὰ
διαμάντια! Ἦταν ἓνα συνηθισμένο κόλπο ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ
στὸ Τράνσβααλ...

Ἀποφάσισα λοιπόν νὰ κρατήσω ὡς μερίδιό μου ἀπὸ τὴ
λεία τὸ πολυτιμὸ αὐτὸ τετράποδο, ὅταν ἔξαφνα τὸ εἶδα ν'
ἀνορθώνεται, χτυπημένο ἀπὸ μιά σφαῖρα τῶν δικῶν μου.

Τὸ πληγωμένο ἄλογο χρεμέτισε, ἔκανε ἓνα τρελλὸ πήδη-
μα καὶ κατρακύλησε μέσα στὴν ἄβυσσο, μέσα στὸ «πηγάδι»
μ' ἓνα τρομαχτικὸ πάταγο.

Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ θησαυρὸς θρῖσκόταν σὲ καλὴ καὶ σί-
γουρη μεριά!... Μόνο πού ἔπρεπε νὰ πάω νὰ τὸν ζητήσω
ἀπὸ τὸ «Δράκο»! Μὰ δὲν μὲ φόβιζε τόσο τὸ τέρας αὐτὸ, ὅσο
οἱ συντροφοί μου... Πραγματικά, δὲν ἦταν καθόλου ἀπίθανο
νὰ εἶχαν δῆ αὐτοὶ οἱ πλιατσικολόγοι τί συνέβη καὶ νὰ ἔσπευ-

δαν να έπωφεληθούν του τραυματισμού για να με προλάβουν. Σε λίγο οι Μπόερς παραδόθηκαν, μά δεν βρήκαμε άπάνω τους ούτε ένα διαμάντι. "Όσο για μένα, πού ή πληγή μου ήταν αρκετά βαρεία, με μετέφεραν σ' ένα νοσοκομείο.

"Εξη μήνες αργότερα — ή ειρήνη είχε ύπογραφή πειά κι' έγω ειχα συνέλθει από τό τραυμα μου — ξαναφτανα στην κλεισούρα του Πηγαδιού του Δράκου.

"Ενας Κάφρος με συνώδευε, κρατώντας ένα σκοινί με θηλειές, φτιαγμένο επιτηδες γι' αυτή την επικίνδυνη έξερση.

Είχα δέσει γερά τό σκοινί μου σ' ένα θράχο, στην κορυφή του γκρεμού, όταν ξεαφνα, σέ δυό θημάτων απόστασι είδα δεμένο από ένα δέντρο έν' άλλο σκοινί.

— Κάποιος ήρθε πριν από μένα! ξεφώνισα. Κάποιος από τούς καταραμένους συντρόφους μου!... Μά θα λογαριαστούμε έγκαιρώς! Εύτυχώς πού φτανω άπάνω στην ώρα.

Μεθυσμένος από λύσσα, ξαναμμένος από την ιδέα μιας πάλης εκεί κάτω στό βάθος της άβύσσου, βεβαιώθηκα άν τό μπράουνινγκ μου ήταν γεμάτο και, άρπάζοντας τό σκοινί, άρχισα να κατεβαινω με ίλιγγιώδη ταχύτητα.

Παθώς κατέβαινα, δέν ξεκολλούσα τα μάτια μου από τόν έχθρο, δηλαδή από τό σκοινί του, πού ώστόσο δέν τό έβλεπα να σαλεύη καθόλου.

Μά τό σκοινί αυτό δέν έφτανε σέ μεγάλο βάθος, σ' έζηντα μόλις μέτρα.

"Εκεί ήταν κομμένο... Πρόσεξα συγχρόνως ότι αυτό τό σκοινί πού με είχε αναστατώσει άνόητα, ήταν παληό, σχεδόν σαπισμένο κι' επί πλέον ότι ή άκρη του είχε κοπή σ' ένα μυτερό θράχο πού προεξείχε άπ' τό τοίχωμα...

Κατάλαβα τί είχε συμβή: "Αφού έκανε τό κόλπο του ο «κλέφτης» μου, θέλησε να ξαναπέσει, μά, καθώς τό σκοινί τεντώθηκε με τό βάρος του σώματός του, χτύπησε στοί κοφτερό θράχο και κόπηκε...

Δέν ύπήρχε καμιά άμφιβολία ότι θα εύρισκα τό κορμί του εκεί κάτω, φαγωμένο από τά ποντίκια.

Προσπάθησα να χαμογελάσω σαρκαστικά, μά φοβόμουνά τώρα... Με είχε πλημμυρήσει μια άγωνία πού μεγάλωνε όσο προχωρούσα βαθύτερα στό κρύο σκοτάδι του καταραμένου πηγαδιού.

"Η δυνάμεις μου σωνόντουσαν... Πόσα λεπτά είχαν περάσει από την στιγμή πού άρχισα την κατάβασί μου; "Ολόγυρά μου άπλωνόντουσαν τώρα τά σκοτάδια, ή μαύρη νύχτα της άβύσσου... Είχα την συναισθησι πως είχα παραπλανηθή, πως είχα χαθή για πάντα μέσα στό βάθος της γής...

"Υψωσα τά μάτια μου προς την ήμέρα προς τό φώς... Μά ανατρίχιασα κι' ή τρίχες μου άνωρθωθηκαν από φρικη...

Σκοταδι άπλωνόταν κι' από πάνω μου... Τά άστρα έλαμπαν ψηλά και ξεχώριζε ο Σταυρός του Νότου...

Κι' άντικρύζοντας αυτόν τόν ουρανό του κατακλυμού, λιποψύχησα και με κυρίευσε ένας από εκείνους τούς ποντικούς πού φτάνουν για να καταστρέψουν σε μια στιγμή τά πάντα...

***

Μά μια άνάμνησι με συγκράτησε τη στιγμή πού ήμουν έτοιμος να παρατήσω τό σκοινί και να κατρακυλήσω στό κενό. Θυμήθηκα μια κατάβασί μου στό μεταλλεία του "Ανζέν, σ' ένα πηγάδι πολύ βαθύ, άπ' όπου β λ έ π ε ι κ α ν ε ι ς τ' ά σ τ ρ α μ έ ρ α μ ε σ η μ έ ρ ι! Αυτό είνε ένα φαινόμενο όπτικό, πολύ γνωστό, πού δέν έχει τίποτε τό τρομαχτικό... Τό ίδιο λοιπόν συνέβαινε και τώρα...

Ξανάκανα λοιπόν κουράγιο, μά ή άνησυχία μου δέν είχε έλαττωθή καθόλου. Τίποτε έξ άλλου δέν άνήγγελλε τό τέλος της άβύσσου...

"Ηταν τάχα μακριά άκόμα;

Μήπως τό σκοινί μου θα κοβότανε κι' αυτό;

"Ενα ξαφνικό τρίξιμό του μ' έκανε να παγώσω όλόκληρο...

"Ετοιμάστηκα να σκαρφαλώσω πάλι άπάνω, μά την ίδια στιγμή τά πόδια μου άγγιξαν τη γή...

Είχα φτάσει...

"Αναψα άμέσως τό ηλεκτρικό μου

φανάρι κι' άπόμεινα με τά πόδια μου καρφωμένα στό χώμα, θαμπωμένος, μαγνητισμένος...

Μπροστά μου, έπάνω στον γυμνό θράχο, ένα θαυμάσιο τριανταφυλλένιο φώς σπινθηροβόλουσε, έλαμπε γεμάτο φωτιές!...

"Ησαν τά διαμάντια, τά διαμάντια!...

"Επεσα γονατιστός και γέμισα τις τσέπες μου με τά πολύτιμα κρύσταλλα.

Είχα τελειώσει πειά, όταν ένας άδύνατος ήχος, κάτι πού έμοιαζε με στεναγμό μ' έκανε να πεταχτώ έπάνω...

Φωτιζοντας γύρω με τό λαμπτήρα μου είδα μια σέλλα άναποδογυρισμένη και πιο πέρα, σωριασμένο πλάι στό τοίχωμα, ένα μεγάλο σκελετό, τό σκελετό του άλόγου του Μπόερς...

Αυτό τό τέρας της "Αποκαλύψεως πού φαινόταν να με κυττάζει με τ' άδειανά του μάτια, με τρόμαξε...

Μου ήμίσησε στον περίφημο πίνακα του Χολμπάιν, τό «Μακάβριο χορό», πού τόν είχα δη σε κάποιο μουσειό...

— Είνε όμοιο! ψιθύρισα. Έντελώς όμοιο... Τό "Αλογο του Θανάτου!...

Μά δέν είχα άποτελειώσει άκόμα τη φράσι μου, όταν ο Θάνατος ο ίδιος παρουσιάστηκε μπροστά μου... έτσι όπως τόν περισπάνουν, μά χωρίς τά δρέπανο και τό σάββανο...

Κ' ήταν ένα πρᾶγμα φανταστικό, τρομαχτικό, πού με πάγωσε μέχρι μυελού οστέων!...

"Ω! αυτό τό φάντασμα, αυτή ή σκιά άνθρώπου, πού άκουγα τά κόκκαλά του να τρίζουν κάτω άπ' την ξερή έπιδερμίδα του...

Μπορεί κανείς όσο θέλει να μη πιστεΐη στό φαντάσματα, μά έγω τη στιγμή εκείνη πιστεΐσα!...

Κι' ξεαφνα, τό φάντασμα ώρμησε άπάνω μου... Κλονίστηκα, με τά μάτια άναποδογυρισμένα από φρικη...

"Ενοιωσα μια θρωμερή άνάσα να με χτυπαη στό μούτρα, και δόντια να χώνονται στό λαιμό μου...

Αυτή ή δαγκωματιά μ' έσωσε... Μ' έκανε να καταλάβω ότι δέν έπρόκειτο περι φαντάσματος, αλλά περι ζωντανού άνθρώπου...

Καταλαβαίνετε... μαντεύετε ποιο ήταν τό φάντασμα...

— Ναι, του άπάντησα. "Ηταν ο άλλος, ο παληός σου σύντροφος πού σε είχα προλάβει.

— Αυτός ο ίδιος... Βρισκόταν εκεί κάτω βδομάδες όλόκληρες, μήνες ίσως... Είχε καταβροχθήσει τό άλογο, μά από τότε πού σώθηκε πέθαινε της πείνας.

Σημειώστε ότι όλ' αυτά τά καταλάβαινα μ' έναν τρόπο πολύ συκεχυμένο, μά αυτό ήταν άρκετό για να καθησυχάσω...

Με μια σπρωξιά έρριξα κάτω τόν άλλον πού δέν μπορούσε να σταθή στό πόδια του...

"Επειτα άρπαξα τό σκοινί και, συγκεντρώνοντας όλες μου τις δυνάμεις, άρχισα ν' άνεβαίνω... "Ολη μου ή κούρασις μου είχε φύγει ως έκ θαύματος... Είχα φτερά στους ώμους και τη μυρωδιά του θανάτου στό πόδια μου...

"Α! όταν έφτασα τέλος ψηλά κι' άνάσανα καθαρό άέρα... Πόσο τό στήθος μου φούσκωσε!...

— Κι' ο άλλος; τόν ρωτήσαμε. Τόν άφησες εκεί κάτω, μέσα σ' αυτόν τόν τάφο;

— "Οχι... Λίγο ύστερώτερα, βοηθούμενος από τόν Κάφρο, τόν έβγαλα έξω. Μά ήταν άργά πειά... Πέθανε μόλις άντίκρουσε τόν ήλιο...

ΓΚΑΓΙΑΡ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

— Τό πιο ύγιεινό μέρος του κόσμου είνε ή δυτική περιφέρεια της Αυστραλίας.

— Οι "Ιρλανδοί αυτοκτονούν σπανιότατα, έν συγκρίσει προς τούς άλλους λαούς.

— Ο καρκίνος προέρχεται συνήθως από μεγάλες στενοχώριες.

— Τά καλύτερα ξυράφια των Κινέζων κατασκευάζονται από.. παληά πέταλα.

— Μεταξύ 15.000 άνθρώπων μόνον ένας φτάνει σε ήλικία έκατό χρόνων.

«...Μακρά λοιπόν σωματική και πνευματική άσκησις της νεότητος θα είνε ή άφετηρία της νέας οργανώσεως της νεολαίας».

I. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Από δηλώσεις του της 16ης Σεπτεμβρίου)

"Αρπαξα τό σκοινί κι' άρχισα ν' άνεβαίνω...